

STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ

Režisér Ondřej Kepka a kameraman Vladimír Opletal

(ročníku, který učil a jeho maminka Gabriela Vránová), činohru podle prvotiny A. Schnitzlera Anatolia v plzeňském divadle operetu Boccaccio od Franze von Suppého. Akde můžeme Ondřeje vidět neboslyšet coby herce?

Po určité době jsem se dostal zas před kameru v televizní detektivce Jiný člověk a bylo to pro mě nesmírně očistné, moc mě to bavilo, užíval jsem si pocit, že nemám zodpovědnost za celý projekt. Před Vánoci jsme pro Supraphon spolu s Petrem Kostkou, Bronislavem Poloczkem a Michalem Dlouhým v režii Tomáše Vondrovce natočili už druhé pokračování dramatisované četby Lovci mamutů. A v televizi nedávno běžel sci-fi seriál Ti druzí o pěti kamarádech, kteří mají schopnost vidět za hranice života a smrti; to zas byla hezká dabingová práce. Co se týče divadla, tam mi bohužel osud moc nepřeje, když už nějaká nabídka přijde, tak se projekt nakonec zruší. Ale upřímně řečeno, je to taky tím. Že má ve mně spousta lidí zmatek a myslí si, že jsem zběhl od herectví k režii, protože mě přestalo bavit a už ho nechci dělat. To ale není pravda, ani jsem to nikdy neřekl. Naopak - čím víc režíruju, tím větší mám chuť hrát.

Ne každý ví, že Ondřejovým celoživotním koníčkem je focení. Dokonce mu vyšla kniha Kumštýři na vodě, plná fotografií Z vodáckých kurzů divadelní fakulty.

To je taková moje největší chloubka, já si toho velmi cením právě proto, že to není moje profese. Jak říkával Karel Čapek, tak já jsem v té fotografii „vzdělaný laik“. A to v nejlepší slova smyslu, sice si tím občas nějakou tu korunu vydělám, ale stále to zůstává mým koníčkem - fotím, co chci a jak chci, je to pro mě odpočinek. Z přírody fotím především detaily, drobnosti

a tam vychytávám zajímavé situace. S touto jsme například měli takové hobby, snažili jsme se vyfotit letící špunt od šampusu. A dokonce se nám to párkrát povedlo. Focení je pro mne vlastně i deník. Vyjádření určité atmosféry, určitého vidění. Fotka je zvláštní fenomén, je to odraz reality a přitom zcela nerealný, protože zachytí setinu vteřiny nějaké události, která ve skutečnosti probíhá kontinuálně.

A co Ondřeje Kepku trápí?

Všemi vítané otevření možností po roce 1989 má, bohužel, i svou stinnou stránku. objevilo se obrovské množství diletantismu. Dnes se za tzv. režiséry, kameramany, zpěváky atp. často situují lidé, kteří s touto profesí nemají nic společného. Někdo kolem navěsí svítilici žárovky, udělá ze sebe pseudohvězdu, párkrát se o něm napíše jako o herci či malíři XY. Všichni tomu začnou věřit, a nikdo se už neptá, jestli to ten člověk umí. Na místech, kde by měli být lidé, kteří o své práci vědí maximum, jsou mnohdy ti, co se k tomu dostanou náhodou a ještě navíc nemají k té profesi pokoru. Tak to je to, co mne trápí - ztráta profesionality, ztráta úcty k profesi.

*Veronika Musilová
foto: Rudolf Jung a archiv*

Takovou láskou je pro Ondřeje Kepku, všeobecně známého jako Honzíka z Arabely, bezesporu herectví. I když poté, co po absolvování divadelní fakulty vystudoval na FAMU režii, je považován spíše za režiséra než za herce. Ale o tom bude ještě řeč. Stará láska nerezavíje také název nedávno dotočené televizní inscenace, kterou Ondřej režíroval.

Je to studiový příběh, který vznikl podle stejnojmenné divadelní hry Bernarda Sladea, komorní příběh čtyř dvojic, jejichž osudy se proplétají. Příběh o tom, že všichni děláme stále stejnou chybu a život se opakuje v jakémsi kruhu nebo řekněme spirále. Zhruba v polovině hry se totiž děj posouvá o dvacet let dopředu, abychom zjistili, že její hrdinové se vůbec nezměnili. V této konverzační komedii, založené hlavně na bryskním dialogu, diváci uvidí Radka Holuba, Simonku Postlerovou, Viktora Preisse, Libušku Šafránkovou, Jiřího Dvořáka, Kateřinu Brožovou, Svátku Skopala a Terezu Bebarovou.

Můj hlavní učitel na FAMU, režisér Dušan Klein, nám říkal, že „umění režie“ je „umění vybrat si lidi“. Proto jsem rád, že se mi kromě vynikající hereckého obsazení podařilo dát dohromady i skvělý štáb. Za všechny bych jmenoval skladatele Emila Viklického, zvukaře Zdeňka Stropka, kostýmní výtvarnici Zitu Miklóšovou a hlavně kameramana Vládu Opletala, který natočil přes 1000 televizních projektů a v podstatě zakládal Československou televizi. Vzhledem k tomu, že v příběhu všichni zestárnou o dvacet let, famózní výkon podali maskéři Martin Valeš a Jiřina Kozlová. Nesmím zapomenout na dramaturgyni Magdalenu Turnovskou, která mi byla opravdu tvůrčím partnerem a spolu s překladatelem Rostou Černým přinesli inscenaci mnoho pozitivního. Velmi milé bylo setkání se skriptkou Marií Beránkovou, kterou jsem zažil jako Vodičkovu spolupracovnici při natáčení druhé Arabely. Režijní tým skvěle doplnila produkce Jarky Srbové a asistentky Irena Bočková a Dáša Štěpánková. Zároveň jsem dokončil pro ostravskou televizi další z dílů cyklu Předčasná úmrtí o kameramanovi a mém opravdu velkém kamarádovi Emilu Sirotkovi, s nímž jsem se seznámil už při natáčení první Arabely.

Z další Ondřejovy režijní práce menujme alespoň televizní film Spirála nenávidí, adaptaci představení Vinohradského divadla Máma říkala, že bych neměla, nebo dokument o Olze Scheinpflugové z již zmíněného cyklu Předčasná úmrtí. Režírovalabsolventské představení pražské konzervatoře